

IN MEMORIAM BART BOSMAN

10 mei 1942 - t. 2 januari 2006

Onverwacht is op 2 januari 2006 Bart Bosman overleden. Sinds oktober 1974 heeft Bart zich ingezet voor een professionele dierplaagbestrijding (-beheersing). Hij zette zich in voor verbetering van de kennis en het imago van het vak. Zijn vak. Dat deed hij in zijn functie als Hoofd van de afdeling Bestrijding van Ongedierte (later Dierplagen) van het ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer (VROM). Later ook als voorzitter van de Stichting Vakopleiding Ongediertebestrijding (SVO) en als bestuurslid van de Nederlandse Vereniging van Ongediertebestrijdingsbedrijven (NVO). Ook na de overstap naar het bedrijfsleven bleef hij zijn kennis op het vakgebied uitdragen, onder andere als docent van de SVO en later het KAD, MUSCA en de NDA. Naast het feit dat Bart een heel plezierig mens was, zullen we hem ook erg missen met betrekking tot zijn kennis van zaken en het uitdragen daarvan.

1974 – 1987

Hoofd afdeling Bestrijding van Dierplagen

5 september 1977

Oprichting Stichting Vakopleiding Ongediertebestrijding (SVO)

7 september 1978

Start van de eerste SVO-cursus

30 september 1987

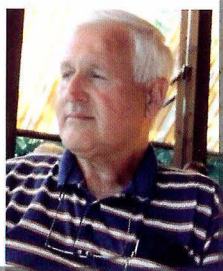
Opening SVO-trainingscentrum

1987 – 2001

Technisch manager
Protakta Breda
(later Terminix)

2001 – 2004

Directeur RIWA Breda

ZEG MAAR BART...

Terugbladerend in het blad *Rat en Muis* kom ik in jaargang 23, no.1, april 1975, een foto tegen van de toen nog jeugdige ir. B.T. Bosman (32). Per 1 oktober 1974 is hij benoemd tot Hoofd van de Afdeling Bestrijding van Ongedierte, lees ik. In het voorjaar van 1979 drukte ik de heer Bosman voor het eerst de hand. Dat was bij mijn eerste sollicitatiegesprek. De kamer van de heer Bosman aan de Pabstsendam te Wageningen bood een riant uitzicht op de uiterwaarden van de Rijn. Ondanks mijn -toen nog- weelderige uiterlijk, maar getooid in een nieuwe trui, dito overhemd en ribfluwelen broek, werd ik toch uitgenodigd voor een tweede gesprek... en aangenomen.

'Zeg maar Bart', was de eerste zin die bij mijn indiensttreding volgde en ja, een stropdas werd toch wel op prijs gesteld. In mijn stageperiode zat ik regelmatig in de kamer van het Hoofd Buitendienst Herman van Blaaderen. Vaak hoorden we de bulderende lach van Bart in de naastgelegen kamer. Even later verscheen hij dan in de deuropening om ons mee te delen welke pief er nu weer helemaal niets van had begrepen. Bart was snel van begrip en begreep niet dat anderen er langer over deden dan een halfuurtje. Hij had aanzien en maakte indruk met zijn postuur en kennis van zaken. Contactdagen, SVO-lessen of andere voordrachten waren puur amusement voor de toehoorder als Bart Bosman voor de groep stond. Het was dan ook even slikken toen hij de Pabstsendam voor enige tijd verruilde voor de Hoofdinspectie Milieuhygiëne te Leidschendam als Waarnemend Hoofd Bodem. We bezochten hem een keer hoog boven in de kantorenflat. De bodem was daarboven ver te zoeken en Bart was ook niet in de wieg gelegd voor het bodemloze vergadercircuit. Hij keerde terug in Wageningen waar de deur op een kier was blijven staan.

Toen handhaven het hoofdthema dreigde te worden en Den Haag ook nog aan de stoelpoten van de Afdeling begon te zagen, was het kwaad geschied. Op de dag van de opening van het SVO-trainingscentrum door Minister Nijpels, nam Bart afscheid als Afdelingshoofd. Hij verruilde de Rijksoverheid voor het bedrijfsleven. Of, anders gezegd, zijn Peugeot 305 voor een tank: een Mercedes. Gelukkig bleef hij actief voor de SVO en verloren we elkaar niet uit het oog. Tot in Frankrijk zocht ik hem op, hetgeen me wel een kampeerstoel kostte, want op zoveel gewicht was die niet berekend. Protakta werd Terminix en daarna volgde de RIWA. Het laatste jaar als hoofd van de RIWA maakte hij niet af omdat de gevreesde ziekte werd vastgesteld.

Ondanks regelmatige ziekenhuisopnames bleef hij lesgeven bij het KAD en Musca en meedenken over het wel en wee van de dierplaagbestrijding. Onder het motto: niet zeuren, maar doorgaan, werden sombere toekomstverwachtingen weggewuifd. Ook zijn verhalen over de perikelen in het ziekenhuis werden vol verve verteld en met humor overgoten, zoals dat met ieder verhaal van hem het geval was. Nooit saai, altijd warm en de ruimte vullend. Ondanks Barts goede moed om er nog minstens een tiental jaren aan vast te knopen, mocht dit niet zo zijn. Hij sprak als 'éminent grise' van de ongediertebestrijding zijn wens uit dat 'NVO en AVO elkaar zullen vinden in één organisatie'. Die wens is inmiddels vervuld. NVO en AVO hebben elkaar gevonden in één organisatie. Ik zeg nu maar: 'Bart bedankt voor al jouw bijdragen aan een betere en professionelere dierplaagbestrijding, op een wijze die we niet spoedig zullen vergeten'.

Piet Groebe